

ZELENI MUZEJ ARHITEKTURE UZ SAVU

U urbanističkom smislu, mislim da je to je jedna snažna i utjecajna pozicija u odnosu na cijeli grad. Uređenje save kroz Zagreb višenamjenski je sustav koji može stvoriti potpuno novu, bolju sliku grada. Time se stvaraju nove mogućnosti širenja urbanizacije uz prostor save. Zagreb bi tako dobio nove površine za izgradnju i samim time stvorilo bi se novo središte grada pod centar. To se uvelike odnosi i na zeleni pojas, odnosno produžetak zelene potkove. Ali je pitanje uolikoj mjeri i na koji način ljudi koriste i doživljavaju taj prostor, odnosno dali bi trebalo više aktivirati taj pojas?

Novoplanirani pješački most integrira se sa muzejom i okolišem, tako nastaje jedinstvo arhitekture i prirode, odnosno nasipa koji se produžuje i čini cjelinu. Mostom dobivam još jednu kopču sjevera i juga, starog i novog Zagreba, ali na jedan drugačiji način.

Most ne samo da povezuje već i „spaja“. Takovim spajanjem nastaje kompleks koji dobiva višu razinu, funkciju. Muzej postaje, preuzima elemente mosta, a most djelomično igra ulogu i dobiva funkciju muzeja. Ljudi se danas sve više uvlače u trgovačke centre i tome slične sadržaje, zato sam htio osim spoja s mostom uz sam muzejski dio ponuditi i ostale zanimljive sadržaje. Nasip se produžuje u horizontalnom smislu i na tom platou planira muzej na način da ploha u razini nasipa ostane čista, slobodna, otvorena, prirodna. Od toga se odiže volumen muzeja. Dakle osim integracije muzeja s mostom, postoji i treća varijabla, to je priroda, odnosno okoliš.

Zašto je moj muzej vertikalno koncipiran, usprkos toliko velikoj parceli, prostoru koji je predviđen za gradnju muzeja?

Pošto je lokacija uz samu rijeku Savu, što za mene predstavlja izuzetno vrijedan i kvalitetan prostor u prirodnom i ekološkom smislu. Nisam htio postaviti horizontalni plošni volumen tom tlu, već suprotno iako ima puno prostora, organizacija muzeja je vertikalna. Dok se volumen koji polažem na tlo obrađuje na prikladan i prihvatljiviji ekološki način. Bez dodatne degradacije okolnog prostora.

Mislim da takvom okruženju treba primjeren tretman, obrada. To objašnjava vertikalnu strukturiranost muzejskog prostora, odnosno horizontalnost u službi oblikovanja prirode. Na taj način dobivam jedan „bubble“, mjehurić koji se diže u zrak. To se sve može postići održivim razvojem, upotrebom obnovljivih izvora energije. Zamišljeno je da sama zgrada djeluje kao „organizam“ koji postaje samoodrživ i dostatan. Bez štetnih utjecaja na okoliš. Što bi danas trebao biti polazni kriterij i uvjet ne samo u arhitekturi već i u drugim područjima.

Ideja mojega muzeja kao višestruke integracije nije samo čisto izlaganje. Nego i njegov doprinos, odnosno korištenje kao kulturnog centra, želim postići multifunkcionalnost. Važno je da muzej ne bude samo mjesto susreta sa eksponatima, nego i sa umjetnicima, mjesto proširenja znanja i informacija.

Jedna od važnijih tema kod muzeja je svjetlost, u mojem slučaju ta svjetlost djeluje dvostruko. Dakle, htio sam dobiti inteligentnu fasadnu opnu. Dematerijaliziranjem fasade pomoću bijelog translucentnog stakla daje se osjećaj jedne doze mističnosti i neutralnosti a s druge strane opna koja komunicira putem displaya u smislu promoviranja muzeja te osvjetljavanjem određenih izložbenih dvorana dobivaju se zanimljivi svjetlosni efekti prema van. Na taj način se ovisno o situaciji odnosno dobu dana ili godine može „birati“ fasada koja je primjerena. Moglo bi se reći da fasada djeluje kao svjetlosni filter.